

SA TE OCUPI DE SIMEI

Vom citi din 1Cronici 22.6-10:

„David a chemat pe fiul său Solomon și i-a poruncit să zidească o casă Domnului, Dumnezeului lui Israel.

David a zis lui Solomon: „Fiul meu, aveam de gând să zidesc o casă Numelui Domnului, Dumnezeului meu.

Dar cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut mari războaie, de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu, căci ai vărsat înaintea Mea mult sânge pe pământ.

Iată că ți se va naște un fiu, care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur, căci numele lui va fi Solomon (Pace), și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui.

El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.”

Mulțumim Domnului pentru Cuvântul Său care pentru noi înseamnă mai mult decât pâinea de zi cu zi. Aici vedem că Solomon se pregătea să preia împărăția, iar David îi dădea câteva sfaturi. Domnul îi spusese deja lui David ce fel de om avea să fie Solomon, iar noi știm că „Solomon” înseamnă „Pace”.

Așadar, noi știm că Solomon este „Prințul păcii”, iar Dumnezeu a spus că el este un om al odihnei, așa cum citim în versetul 9:

„...îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur... și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui.

El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată.”

Aș vrea să fim siguri că înțelegem ce spune Dumnezeu aici. Așa cum am citit, avem un prinț al păcii care va fi împăratul păcii, care va aduce odihnă Israelului,

care este fiul lui David și fiul lui Dumnezeu. Ceea ce putem vedea aici este o preumbrire perfectă a lui Hristos.

În predica „Semnele biblice ale timpului”, citim:

„Dumnezeu i-a dat lui Solomon un dar și toată biserica, toți, l-au crezut. Acela a fost Mileniul pentru evrei. În zilele lui Solomon a fost Mileniul Vechiului Testament, o umbră a Mileniului care va veni. Epoca de aur a evreilor.

Observați! Nimeni nu a pornit război împotriva lor. Toți se temeau de ei pentru că știau că Dumnezeul lor era real. Ei îl avuseseră în mijlocul lor, iar poporul era o singură inimă și un gând, iar faima lui a mers departe.”

Putem vedea că slujba lui Solomon a fost să-i ducă pe evrei într-un Mileniu, în epoca de aur a evreilor, de aceea, tot ce a făcut el preumbrea Locul în care ne va duce Hristos pe noi, pentru că Hristos ne va duce și pe noi într-un Mileniu, într-o epocă de aur.

Solomon este un tip al lui Hristos, fiul lui David, fiul lui Dumnezeu, Prințul păcii, Cel care îi va duce pe toți în odihnă.

Acum aș vrea să mergem în 1Împărați 2 și să citim împreună. Aici se reia povestea din nou și vedem că David se apropia de trecerea sa, așa că i-a dat lui Solomon câteva porunci la care aș vrea să ne oprim:

„David se apropia de clipa morții și a dat îndrumări fiului său Solomon, zicând:

„Eu plec pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te și fii om!

Păzește poruncile Domnului, Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în legea lui Moise, ca să izbutești în tot ce vei face și oriîncotro te vei întoarce

și pentru ca Domnul să împlinească următoarele cuvinte, pe care le-a rostit pentru mine: „Dacă fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblând cu credincioșie înaintea Mea din toată inima lor și din tot sufletul lor, nu vei

fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel.”

Știi ce mi-a făcut loab, fiul Țeruei, ce a făcut celor două căpetenii ale oștirii lui Israel, lui Abner, fiul lui Ner, și lui Amasa, fiul lui Ieter. I-a omorât; a vărsat în timp de pace sânge de război și a pus sângele de război pe cingătoarea cu care era încins la mijloc și pe încălțăminte din picioare.

Fă după înțelepciunea ta și să nu lași ca perii lui cei albi să se coboare în pace în Locuința morților.

Să te porți cu bunăvoință cu fiii lui Barzilai, Galaaditul, și ei să mănânce la masă cu tine, căci tot așa s-au purtat și ei cu mine, ieșindu-mi înainte când fugeam de fratele tău Absalom.

Iată că ai lângă tine pe Șimei, fiul lui Ghera, Beniamitul, din Bahurim. El a rostit împotriva mea mari blesteme în ziua când mă duceam la Mahanaim. Dar s-a coborât înaintea mea la Iordan și i-am jurat pe Domnul zicând: „Nu te voi omorî cu sabia.”

Acum, tu să nu-l lași nepedepsit, căci ești un om înțelept și știi cum trebuie să te porți cu el. Să-i cobori perii albi însângerați în Locuința morților.”

David a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea lui David.” (v. 1-10).

Ce porunci i-a dat acest tatăl, fiului său! El i-a spus lui Solomon: „Cinstește-L pe Dumnezeu, păzește poruncile Sale și rămâi în neprihănirea Sa!”, dar apoi i-a zis: „Nu-i uita pe oamenii aceștia care mi-au făcut rău! Să nu-i uiți pe loab și pe Șimei!”

Noi știm că aici, Solomon Îl preumbrește pe Hristos, iar în Ioan 5.22, Isus a spus:

„Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.”

Așadar, David avea aceste lucruri care nu mergeau bine în împărăția sa, avea aceste duhuri care se manifestau în împărăția sa: loab procedase greșit și Șimei a făcut ceea ce nu era bine, dar judecata nu a fost în mâna tatălui, ci el a dat-o fiului

său, iar când fiul avea să urce pe tron, David i-a spus: „Să judeci aceste probleme!” Amin! Judecata era dată fiului, iar Isus a continuat cu versetul 23:

„pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.”

Putem vedea că acest tipar, de a da judecata altcuiva, este așezat în Scripturi? Noi putem vedea că această judecată s-a încheiat cu Șimei, de aceea aș vrea să iau ca titlu al predicii mele: „Să te ocupi de Șimei”.

Când va veni Hristos, El trebuie să facă judecată; înainte să se instaleze Împărăția Sa, El trebuie să se ocupe de lucrurile care trebuie să fie îndreptate.

David a judecat toate duhurile din afara Israelului. Când a urcat pe tron, el a luptat cu toți dușmanii Israelului, a curățat țara de toți dușmanii, i-a determinat să se retragă; el a încercat să ia moștenirea înapoi, i-a scos afară pe toți și a început să stăpânească cetățile. Vedeți? David s-a luptat cu dușmanii și i-a determinat să se retragă, dar nu a luptat niciodată împotriva israeliților. El a ucis filistenii, dar nu a ucis israeliți, însă când a urcat Solomon pe tron, judecata a fost dată fiului, iar noi nu-l vedem pe Solomon ieșind și omorând filistenii, ci îl vedem ocupându-se de problemele din biserică.

Solomon a venit înăuntru preumbrindu-l pe Hristos și a început să lucreze exact la problemele cu care ne confruntăm și noi.

Ce va face Hristos când va veni? Ce a făcut Solomon? I-a dus pe evrei în epoca de aur. El a venit și a adus Mileniul Vechiului Testament, dar nu l-a putut aduce cu toate problemele care erau în biserică, ci mai întâi, a fost nevoie să curețe biserica de toate duhurile acelea.

Așadar, primul lucru pe care l-a făcut Solomon, nu a fost să ridice un Templu pentru Domnul, nici să facă pace cu vrăjmașii, ci primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns pe tron, a fost să se ocupe de duhurile din biserică.

De aceea, primul lucru pe care îl face Hristos când vine pe tronul inimii noastre, este să curețe toate aceste duhuri care au stat atârinate de noi toată viața. El trebuie să le curețe ca să ne poată aduce în odihnă, în botezul Duhului Sfânt, în Mileniul nostru.

Noi trebuie să înțelegem că dacă dorim să ajungem vreodată în Mileniu, trebuie să

fim intrați deja în Mileniul nostru, pentru că dacă vom merge vreodată în odihnă, noi trebuie să fim intrați deja în odihnă, în Duhul Sfânt.

Așadar, mai întâi, El a trebuit să-Și curețe Mireasa de duhurile care o rețin, iar Hristos, Cuvântul, este aici ca să judece duhurile. Aleluia!

Ce face El? Le curăță ca să vă aducă în odihna voastră, iar când aduce Mireasa în odihnă, El o poate lua și poate curăța pământul, după care o aduce din nou jos, în odihna Sa Milenară, în Împărăția de o mie de ani. Dar El nu va intra la odihnă, până când nu vom intra toți în odihnă. Amin! Până când nu intrați în Mileniul vostru, voi nu veți putea ajunge în Mileniu.

Cât timp mai sunt duhuri care atârnă de noi, duhuri care trebuie curățate, care rețin Mireasa ca să nu intre în odihnă, Dumnezeu trebuie să continue să de ocupe de acele lucruri! Solomon, Hristos trebuie să Se ocupe de aceste duhuri și o face prin faptul că deschide Cuvântul Său și ne descoperă ce se întâmplă.

Ce face El? Cuvântul deosebește gândurile și simțirile inimii. Dumnezeu nu ne dă Cuvântul Său ca să ne jucăm cu El și nu Se descoperă pe Sine din ce în ce mai mult, ca să ne jucăm cu aceasta. Dar ce face El? Arată diferența dintre Lumină și întuneric. Pe măsură ce Cuvântul devine din ce în ce mai clar, El ne arată tot mai deslușit Lumina și întunericul. Ce face de fapt? Judecă duhurile. Amin!

Așadar, El curăță biserica prin Cuvânt și ne aduce la odihnă.

Să mergem puțin înapoi și să citim din 1Împărați 1.5-7:

„Adonia, fiul Haghitei, s-a sumețit până acolo încât a zis: „Eu voi fi împărat!” Și și-a pregătit care și călăreți și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui.

Tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui zicând: „Pentru ce faci așa?” Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom.

El a vorbit cu Ioab, fiul Țeruei, și cu preotul Abiatar, și aceștia au trecut de partea lui.”

Aici, vedem că în timpul în care urma să fie o schimbare, când urma să se urce Solomon pe tron, când trebuia să vină el la putere, să intre în scenă, sistemul antihrist a adunat din nou o trinitate pentru a încerca să ia tronul înaintea venirii lui Hristos deoarece, dacă sunteți atenți, întotdeauna este o trinitate de puteri.

Astfel, Adonia i-a adunat pe preotul Abiatar și pe generalul Ioab, și i-a adus împreună într-o trinitate, într-o unitate trinitară de puteri, pentru a încerca să se instaleze pe tron înainte ca acesta să fie ocupat de Hristos.

Exact aceasta se va întâmpla sub Pecetea a șasea pe pământ: dumnezeul acestui veac rău va încerca să facă o unire trinitară, aducând împreună puterea politică, puterea religioasă și puterile demonice, pentru a-și stabili împărăția sa pe pământ, înainte s-o facă Hristos. Amin! Dar Satan va pierde, pentru că sfinții vor veni cu Hristos pentru a așeza Împărăția Sa.

Așadar, în Scripturi vedem că atunci când vine Hristos la putere, se ridică întotdeauna o trinitate.

Să mergem în Apocalipsa 16.12-14, pentru că fratele Branham spune ceva interesant în legătură cu aceasta:

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.

Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.”

Noi am mai trecut pe aici și am văzut că între potirul al șaselea și al șaptelea se manifestă trinitatea. Astfel, putem vedea trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște și care ieșeau din gura fiarei, a prorocului mincinos și a balaurului.

Fratele Branham ne spune ceva cu privire la aceasta, în mesajul „Unșii din timpul sfârșitului”:

„O trinitate de broaște! Broasca este un animal care privește întotdeauna înapoi! Ea nu privește niciodată în direcția în care merge, ci se uită de unde a venit. Vedeți? Nu puteți vedea unde s-a născut trinitatea? Țineți minte: „Trei duhuri necurate”, duhuri individuale. Înțelegeți?

Observați! Ele privesc înapoi la Conciliul de la Niceea unde s-a născut doctrina trinitară, nu în Biblie. Dar nu există așa ceva! Ei privesc înapoi la Conciliul de la

Niceea, la Niceea, Roma, unde s-a născut trinitatea.

Observați de unde a venit! Trinitatea de broaște a ieșit din vechea trinitate, din mama lor, și a dat naștere unei noi trinități. Ce a ieșit? O trinitate: balaurul, fiara și prorocul mincinos, o nouă trinitate. Când au ieșit aceste broaște? Când s-a întâmplat aceasta? Ele au fost acolo tot timpul, dar nu s-au manifestat decât între potirul al șaselea și al șaptelea, chiar înainte de a se deschide Pecețile pentru a descoperi aceasta.

Așadar, el zăcea acolo, bătrânul păgânism îmbrăcat în creștinism a fost acolo tot timpul. Sunt trei duhuri necurate care și-au croit calea sub masca creștinismului, dar ele au fost acolo tot timpul.

Care a fost timpul în care au fost descoperite? Care a fost timpul în care au fost confruntate, judecate și demascate? Ce a spus profetul? „...chiar înainte de a se deschide Pecețile pentru a descoperi aceasta.”

Să citim mai departe:

„Pentru că prin Mesajul îngerului al șaptelea, vor fi cunoscute tainele lui Dumnezeu”, toate aceste lucruri trinitare, botezuri false, totul trebuia demascat. Dumnezeu să ne ajute să vedem ceea ce este Adevărat și să nu ne gândim că este cineva care încearcă să spună ceva...”

Aici, fratele Branham încearcă să sublinieze ceva și ne spune că această trinitate a zăcut acolo de la Niceea, și merge înapoi până în Babilon, la Nimrod. A pornit din Geneza și a străbătut timpul, s-a integrat și s-a amestecat cu creștinismul, dar este demascată, numită și judecată de Cuvânt, între potirul al șaselea și al șaptelea, chiar înainte de ruperea Peceților, prin slujba îngerului al șaptelea.

Ce înseamnă aceasta? Că „Solomon” vine pe tron și El judecă trinitatea acum.

În 1Împărați capitolul 2, noi vedem că Solomon urcă pe tron, iar primul lucru pe care-l face este să se ocupe de această trinitate.

Solomon s-a ocupat de Adonia care era exact ca el. Adonia era atât de aproape de el, precum cei doi heruvimi de pe Capacul Ispășirii; amândoi erau fiii lui David, crescuți în aceeași casă, dar cu toate acestea, Adonia nu era Solomon. Biblia spune că Adonia a încercat să ia tronul care-i aparținea lui Solomon, de aceea aici îl simbolizează pe balaur. Amin. Iar Solomon a trebuit să-l judece pe balaur. Apoi, a

trebuit să judece preoția falsă, pe Abiatar, care era marele preot. Astfel, Abiatar a fost izgonit și și-a pierdut preoția, pentru că Solomon trebuia să se ocupe de preoția aceea, de slujba falsă.

Apoi, ultimul lucru de care a trebuit să se ocupe, a fost loab, cel care a făcut chipul fiarei, cel care a dat putere acestui sistem, de aceea, în tabloul nostru loab simbolizează SUA.

Cine a fost loab? loab a stat alături de David și a luptat umăr la umăr cu el de-a lungul timpului; era neprihănit și duhovnicesc și a luptat pentru împărăție, a întărit împărăția, a fost pentru protestantism și a luptat împotriva catolicismului. Dar ce a făcut el? Exact în timpul în care venea Solomon la putere, loab s-a întors și a fost legat de această trinitate falsă.

Ce s-a întâmplat cu America? Exact același lucru: a luptat împotriva catolicismului, a stabilit o națiune protestantă, a luptat pentru neprihănire și a ținut Cuvântul până în timpul când „Solomon” avea să demaște trinitatea și s-o arate. Atunci, America s-a întors și s-a unit cu trinitatea falsă. Când au fost arătate toate aceste lucruri? Sub mesajul îngerului al șaptelea al Bisericii. În ce timp? Între potirul al șaselea și al șaptelea. Ce înseamnă aceasta? Că „Solomon” vine la putere, Își stabilește Împărăția și aduce Israelul duhovnicesc la odihnă, la pace. De ce? Pentru că aduce măsura deplină a Duhului Sfânt, aduce înapoi măsura deplină a Cuvântului, Odihna care s-a pierdut. Aleluia!

Așadar, în 1Împărați 2 nu avem trei oameni, ci patru, pentru că izbăvirea vine întotdeauna în „patru”, „patru” este „numărul izbăvirii.” Pe lângă cei trei, mai exista cineva de care trebuia să se ocupe Solomon, despre care tatăl său îi poruncise să nu uite: „Să nu-l uiți pe Șimei!”

Deci, în timpul când a venit la putere, Solomon trebuia să se ocupe de trinitate, dar mai era cineva de care trebuia să se ocupe, iar acela era Șimei. Șimei nu făcea parte din unirea politică a celor trei, din trinitatea falsă, ci era total separat de ei, iar Solomon s-a ocupat de el separat pentru că reprezenta altceva.

Să citim din 2Samuel 16.5-10:

„David ajunsese până la Bahurim. Și de acolo a ieșit un om din familia și din casa lui Saul, numit Șimei, fiul lui Ghera. El înainta blestemând

și a aruncat cu pietre după David și după toți slujitorii împăratului David, în timp ce tot poporul și toți vitejii stăteau la dreapta și la stânga împăratului.

Șimei vorbea astfel când blestema: „Du-te, du-te, om al sângelei, om rău!

Domnul face să cadă asupra ta pedeapsa pentru tot sângele casei lui Saul, al cărui scaun de domnie l-ai luat, și Domnul a dat împărăția în mâinile fiului tău Absalom, și iată-te nenorocit, căci ești un om al sângelei!”

Atunci, Abișai, fiul Țeruiei, a zis împăratului: „Pentru ce blestemă acest câine mort pe domnul meu, împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul.”

Dar împăratul a zis: „Ce aveți voi cu mine, fiii Țeruiei? Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!” Cine-i va zice dar: ”Pentru ce faci așa?”

„...David și oamenii lui și-au văzut de drum. Șimei mergea pe coasta muntelui, în dreptul lui David, și, mergând, blestema, arunca cu pietre împotriva lui și vântura praf.”

Aceasta este ceea ce i-a făcut Șimei, împăratului David, atunci când acesta a părăsit Ierusalimul fiind izgonit de fiul său care i-a luat tronul. Absalom și-a izgonit tatăl, iar acesta pleca în pribegie ca împărat respins. Când l-a văzut pe împărat la pământ, beniamitul Șimei a început să-l blesteme și să arunce în el cu pietre și cu praf. Dar țineți minte: Șimei trebuie judecat!

La aceasta aș vrea să privim în continuare, la acest Șimei. Care era problema cu Șimei? Problema este că atunci când David era la putere, Șimei a tăcut, dar când lucrurile au început să arate rău pentru David, a început să iasă la suprafață adevărata lui natură. Șimei l-a urât tot timpul pe David, nu a iubit niciodată Cuvântul, nu l-a iubit niciodată pe Tatăl, nu a iubit niciodată nimic, dar adevărata lui natură a ieșit la suprafață numai când David a ajuns în declin. Atunci a început să blesteme lucrul căruia îi era supus, a început să-l vorbească de rău și să arunce cu pietre și praf în ceea ce-l sprijinea, îl ocrotea și-i oferea pace față de filistenii. Din toate slujbele din țară, el s-a întors și a început să blesteme chiar slujba care alungase demonii, îi oferea protecție, hrană și siguranță. Vedeți? Ca să putem ajunge în odihnă, în Mileniu, în Epoca de aur, noi trebuie să ne ocupăm de Șimei!

Să mergem în 2Samuel 19.15-23, unde vedem că după încheierea războiului, David urma să se întoarcă înapoi ca împărat. Haideți să-l privim pe Șimei acum:

„Împăratul s-a întors și a ajuns până la Iordan. Și Iuda s-a dus la Ghilgal, ca să iasă înaintea împăratului și să-l facă să treacă Iordanul.

Șimei, fiul lui Ghera, Beniamitul, care era din Bahurim, s-a grăbit să se coboare cu cei din Iuda înaintea împăratului David.

Avea cu el o mie de oameni din Beniamin și pe Ţiba, mai-marele casei lui Saul, și pe cei cincisprezece fii și pe cei douăzeci de robi ai lui Ţiba. Au trecut Iordanul în fața împăratului.

Luntrea pusă la îndemâna împăratului tocmai pornise ca să-i treacă și casa dincolo; și în clipa când era să treacă împăratul Iordanul, Șimei, fiul lui Ghera, s-a închinat înaintea lui.

Și a zis împăratului: „Să nu țină seamă domnul meu de nelegiuirea mea, să uite că robul tău l-a ocărât în ziua când împăratul, domnul meu, ieșea din Ierusalim și să nu țină seamă împăratul de lucrul acesta!

Căci robul tău mărturisește că a păcătuit. Și iată, vin astăzi, cel dintâi din toată casa lui Iosif, înaintea împăratului, domnul meu.”

Atunci, Abişai, fiul Ţeruiei, a luat cuvântul și a zis: „Nu trebuie oare să moară Șimei pentru că a blestemat pe unsul Domnului?”

Dar David a zis: „Ce am eu cu voi, fiii Ţeruiei, și pentru ce vă arătați astăzi potrivnicii mei? Astăzi să se omoare oare vreun om în Israel? Nu știu eu că împărățesc azi peste Israel?”

Și împăratul a zis lui Șimei: „Nu vei muri!” Împăratul i-a jurat că nu-l va omorî.”

Eu am găsit interesat faptul că atunci când împăratul era la putere, Șimei tăcea, dar când a fost în declin, Șimei a început să spună ce era în inima lui. Șimei nu a avut un gând nou, ci unul vechi care zăcea acolo și pe care a trebuit să-l rețină până la timpul potrivit, până când David a început să pară slab. Abia atunci, Șimei a început să împărtășească ce era în inima lui. Dar uitați-vă la Șimei când a revenit David la putere. Șimei era un cameleon, era un prefăcut, un așa-zis credincios, nu un credincios adevărat. Când împăratul era la putere, Șimei a fost de partea lui, dar când nu a mai fost la putere, nu a mai fost pentru el. Acesta este așa zisul credincios.

El s-a dus la David și i-a zis: „Împărate, îmi pare rău că am păcătuț. Iartă-mă, ai milă de mine, și nu ține în seamă ce am făcut!”, iar David i-a spus: „Nu te voi omorî!” Dar când s-a aflat pe patul de moarte, David i-a dat judecata fiului său și i-a spus: „Să nu-l uiți pe Șimei și să nu lași perii lui albi să se coboare în mormânt fără sânge!” De ce? Pentru că David a putut să deosebească duhul care era în Șimei, iar acel duh urma să se manifeste din nou. Prieteni, duhurile nu mor, ci se manifestă din nou și din nou; Șimei se manifestă și acum. Dar când a urcat Solomon pe tron, ultimul de care s-a ocupat a fost Șimei.

Să ne întoarcem la 1Împărați 2.36-38.

Țineți minte că primul lucru pe care l-a făcut Solomon când a urcat pe tron, a fost să se ocupe de trei indivizi: de trinitatea de puteri, de trinitatea falsă de puteri și de Șimei.

Aceasta avea de făcut Solomon, iar dacă se ocupa de aceste patru puteri, putea stabili împărăția și să intre în odihnă. După ce s-a ocupat de aceasta, el a putut să readucă înapoi închinarea adevărată, a putut să zidească Templul și să aducă odihna, dar mai întâi a trebuit să se ocupe de cei patru, Șimei fiind ultimul.

„Împăratul a chemat pe Șimei și i-a zis: „Zidește-ți o casă la Ierusalim: să locuiești în ea și să nu ieși din ea ca să te duci într-o parte sau alta.

Să știi bine că, în ziua când vei ieși și vei trece pârâul Chedron, vei muri. Atunci, sângele tău va cădea asupra capului tău.”

Șimei a răspuns împăratului: „Bine! Robul tău va face cum spune domnul meu împăratul.” Și Șimei a locuit multă vreme la Ierusalim.”

Noi știm că Șimei este tipul credinciosului prefăcut, a așa-zisului credincios, nu al credinciosului adevărat. Numele „Șimei” înseamnă „renumit”. Șimei nu era un om sărac, nu era un izgonit; numele lui înseamnă „renumit”. Țineți minte că atunci când s-a întors împăratul, Șimei s-a dus înaintea lui cu o mie de oameni, de beniamiți. Așadar, el nu era un nimeni în împărăție, un izgonit, ci era un om cu renume care putea aduna o mie de oameni cu care să vină să-l întâlnească pe împărat.

Vedeți, aceasta era problema: el credea că era cineva, dar trebuia să înțeleagă că era un nimeni, un formalist.

Când a urcat pe tron, Solomon l-a chemat și i-a dat câteva porunci, iar Șimei i-a răspuns: „Ceea ce spui tu este bine. Voi face tot ce spui.”

Tabloul acesta ne amintește de clipa în care Isus a intrat în Ierusalim pe mînzul unei măgărițe, iar oamenii strigau: „*Osana, Împăratului! Osana, Fiul lui David!*”, și aruncau haine și ramuri de finic la picioarele Lui. Ei strigau aceasta, iar El s-a dus în Templu și a dărâmat tot gunoiul, dar când au venit la El leproșii și bolnavii, i-a vindecat pe toți.

Toată cetatea știa că El apăruse și toți erau agitați cu privire la cele întâmplute, dar la câteva zile după aceasta, mulțimea nu mai striga: „Osana, Fiul lui David!”
Acela era Șimei!

Când Hristos era la putere, când tocmai îl înviase pe Lazăr, mulțimea a venit cu El și a spus și altora ce se întâmplase. Puteți citi aceasta în Evangheliile. Toți erau impresionați de minunea săvârșită, de învierea unui mort; toți erau prinși de momentul acela la fel ca orice așa-zis credincios. Când lucrurile mergeau bine, toți strigau: „Osana, Fiul lui David!”, își dădeau hainele jos și le puneau la picioarele Lui, luau ramuri de finic și le puneau la picioarele Sale, mii de oameni implicându-se în momentul acela. S-a dus în Templu și tot Templul era în agitație, dar câteva zile mai târziu, nimeni nu mai striga: „Osana!” De ce? Șimei își schimba placa. Când se părea că un nou Împărat venea la putere, el era de partea Lui, dar când El a ajuns în dizgrație, când urma să fie judecat de Pilat, ei nu au mai strigat: „Osana, Fiul lui David!”, ci au strigat: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Ce era aceasta? Același duh care era în Șimei, duhul așa-zisului credincios: când totul mergea bine, ei credeau, dar când nu mai mergea bine, nu mai erau credincioși.

Noi trebuie să înfruntăm acest duh al lui Șimei pentru că acest duh locuiește în natura umană, iar Fiul lui Dumnezeu trebuie să vină să-l dezmădăcineze și să-l dea afară din țară, pentru ca țara să poată ajunge la pace. Șimei nu poate sta acolo cu: „Dacă totul merge bine, am credință, dar dacă nimic nu merge bine, nu mai am credință!” Acesta este duhul lui Șimei, duhul unui așa-zis credincios, dar trebuie să mai existe Ceva care să vină înăuntru afară de acel duh, Acesta fiind Duhul lui Hristos, adevărata natură a credinței care, indiferent ce se întâmplă în mintea sau în trupul meu, are în sufletul meu o Ancoră care spune: „Eu cred chiar dacă totul merge rău!”

Noi am vorbit despre Petru și am văzut că la un moment dat, lumea s-a întors cu

capul în jos pentru el. Apostolii nu au înțeles ce se întâmplase până când Isus a început să frângă Scripturile pentru ei. Dar până atunci, ei și-au pierdut credința în Cel despre care crezuseră că era Mesia, erau plini de îndoieli în mintea lor, aveau întrebări, se temeau, erau neliniștiți și au început să se risipească. Cu toate acestea, înăuntrul lui Petru era Ceva care a făcut ca atunci când au venit femeile și au spus că mormântului lui Isus este gol, să nu fugă, ca Iuda, nici să se ascundă ca Adam, ci l-a făcut să alerge în mijlocul evenimentelor pentru că voia să fie acolo unde era Isus. El nu știa ce se întâmpla, nici care era situația, dar știa un lucru: „Eu îl cunosc pe Isus și trebuie să ajung la El!”

Uneori, lucrurile merg nebunește în viața noastră, dar există un singur lucru care este sigur și anume, că acest Cuvânt a fost restituit ca Isus Hristos sub forma Cuvântului, iar noi trebuie să ajungem la Mesaj, la Cuvânt, trebuie să stăm sub aripile ocrotitoare ale Mesajului orei, pentru că acolo este ocrotirea noastră și de acolo ne vine nădejdea. Acesta este Domnul sub formă de Cuvânt.

Noi trebuie să fim ca Petru, nu ca Iuda, pentru că Iuda a fost un Șimei, un așa-zis credincios. El și-a jucat atât de bine rolul încât atunci când Isus a spus: „Unul dintre voi Mă va vinde!”, nici măcar unul dintre ucenici nu s-a întrebat: „Este Iuda?”, ci toți și-au zis: „Oare nu sunt eu?” Iuda a arătat întocmai ca un credincios adevărat: a scos draci, a vindecat bolnavii, a avut o slujbă activă și a purtat punga cu bani. Nici chiar atunci când a venit cu soldații și l-a sărutat pe Domnul, ei nu au înțeles ce se întâmpla, pentru că nu l-au crezut capabil de ceva rău și au fost luați pe deplin prin surprindere.

Atât Petru, cât și Iuda, l-au dezamăgit pe Domnul, dar diferența dintre ei a fost că Iuda era un așa-zis credincios și ca urmare și-a putut pierde credința, pe când Petru era un credincios adevărat și nu a putut să-și piardă credința. El a putut fi dezorientat și a părut pierdut, dar în sufletul lui era Ceva care nu se putea schimba, - ceea ce venise de la Dumnezeu și urma să se întoarcă la Dumnezeu -, indiferent de haosul prin care trecea, pentru că el nu era un Șimei, ci era un credincios adevărat. Aleluia!

Să mergem înapoi la 1Împărați 2, unde vedem că Solomon i-a poruncit lui Șimei să nu plece din Ierusalim. Singurul mod de a detecta necredința este dacă omul este supus testului Cuvântului. Astfel, Iuda a putut merge departe, dar nu a putut merge până la capăt.

Copiii lui Israel au mers foarte departe în călătoria Exodului, dar nu au putut merge tot drumul. Amin! Ei au putut să iasă afară sub mâna puternică a izbăvirii, sub o slujbă profetică, dar nu au putut să intre înăuntru, la fel ca Iuda, care a putut să iasă afară, dar nu a putut să intre înăuntru. Așa-zisul credincios a putut merge departe, foarte departe, dar când au ajuns la Cades-Barnea, Dumnezeu i-a supus testului Cuvântului. În Egipt, El le dăduse deja un Cuvânt și le spusese că vor lua o țară, un pământ pe care îl vor stăpâni, iar când au ajuns la Cades-Barnea, iscoadele au intrat în țara făgăduită și au văzut-o, dar Dumnezeu a făcut ca toate lucrurile să arate rău. Fără îndoială, Dumnezeu S-a asigurat că ei vor vedea cele mai mari cetăți din țară, zidurile cele mai puternice și pe uriași, pentru că acesta este felul în care procedează întotdeauna. El are grijă să ridice cele mai mari obstacole, cel mai rău scenariu.

Când medicul vă dă un rezultat, acela va fi cel mai rău scenariu. Nu cel mai bun, ci cel mai rău: „Medical, nu mai putem face nimic, nu mai este nici o șansă!”

O, slavă Domnului! El vă duce în țara uriașilor, acolo unde zidurile cetății sunt cele mai înalte, pentru că vrea să vadă cum este credința voastră. Dar acolo au fost doi oameni cărora nu le-a pasat cât de mari și de groase erau zidurile, nici cât de înalți erau uriașii, pentru că ei aveau deja un Cuvânt din partea Domnului, care le spunea că El îi va duce în țară, și nici un uriaș sau o cetate nu putea să le schimbe mărturia cu privire la Cuvânt!

Cum s-a ocupat Dumnezeu de Șimei? L-a supus testului Cuvântului. Și el va cădea de fiecare dată.

Ei au ieșit din Egipt și au ajuns la Sinai, iar Moise le-a spus: *„Dacă veți asculta tot ceea ce spune Domnul, El va face din voi o împărăție de preoți!”* Ei au primit multe făgăduințe: *„Veți fi un popor ales”,* și multe altele, și toate sunau foarte bine pentru ei. Tocmai văzuseră marea putere a lui Dumnezeu manifestându-se pe munte, au văzut fumul, cutremurul, Stâlpul de Foc și știau că Acela era un Dumnezeu puternic. Tocmai trecuseră prin Marea Roșie și primiseră tot ce avuseseră nevoie, iar acum ajunseseră la Sinai și El urma să le dea Cuvântul, așa că au zis: *„Vom face tot ce ne vei spune!”* Dar toate acestea nu au durat nici măcar câteva săptămâni. Vedeți? Când totul părea puternic și minunat, când totul mergea bine, ei au spus: „Vom face tot ce ne vei spune!”, dar când au ajuns la Cades-Barnea și El le-a spus: „Intrați în țară și luați-o în stăpânire!”, s-au întors cu o altă părere și au spus: „Nu putem face aceasta! Este imposibil pentru că acolo

sunt uriași, iar noi suntem ca niște lăcuste față de ei. Nu va merge!”

Ce făcea Dumnezeu? Se ocupa de Șimei, pentru că El nu putea lua necredința în țară. Înțelegeți? El trebuia să curețe necredința, așa că le-a dat un test al Cuvântului, ca să poată fi demascat Șimei, iar când a fost demascat, a fost ucis. Astfel, timp de patruzeci de ani ei au căzut ca muștele. La fiecare câteva minute, unul după altul, și fără să-și dea seama, în patruzeci de ani au murit aproape două milioane de oameni. De ce? Deoarece căzuseră testul Cuvântului și au dovedit că erau un Șimei, nu un Caleb. Numai doi au crezut, iar aceștia erau credincioșii adevărați.

În Epoca Bisericii Smirna, din cartea „Epocile Bisericii”, citim:

„Ei sunt ca și copiii lui Israel care au ieșit din Egipt și s-au apropiat de hotarul țării făgăduite. În jur de două milioane au părăsit Egiptul: toți au plecat împreună, toți au văzut aceleași minuni ale lui Dumnezeu, toți au avut parte de aceeași mană și de aceeași apă din Stânca lovită, toți au urmat același Nor ziua și Stâlp de Foc noaptea, dar numai doi au ajuns în țara făgăduită, numai doi au fost credincioși adevărați.”

Nu a contat la câte minuni au luat parte, la câte încercări au fost supuși, nu a contat că au trecut prin zidurile mării, nici că puseseră deja sânge pe ușciorii ușii. Aceasta nu a mai contat pentru că fusese cerința pentru acea zi – sângele pe ușciorii ușii, – când au ajuns la Cades-Barnea, cerința lui Dumnezeu a fost să creadă Cuvântul pentru ziua aceea. Ei crezuseră Cuvântul pentru ziua anterioară, dar au eșuat când li s-a cerut să creadă Cuvântul pentru ziua de astăzi, iar când au eșuat, au arătat că erau un Șimei, niște așa-ziși credincioși și nu credincioși adevărați.

Prieteni, nu contează ce am făcut, câte experiențe am avut sau la ce am ajuns, noi trebuie să umblăm în Lumină așa cum El este Lumina, trebuie să credem Cuvântul manifestat pentru ziua noastră. Amin! Nu ne este de nici un folos dacă tot amintim ce s-a făcut, nici dacă ne amintim clipa când am ieșit afară. Da, este adevărat, ați ieșit afară, dar veți intra înăuntru? Este o mare întrebare pentru că numai credincioșii adevărați intră înăuntru.

„Numai doi erau credincioși adevărați. Așa este, pentru că Cuvântul ne spune că restul au murit din pricina necredinței. Ei nu au putut intra înăuntru din cauza necredinței. Având în vedere că acesta este adevărul, că numai doi au intrat,

Înseamnă că restul nu erau credincioși adevărați. Ce a făcut diferența? Doi au stat cu Cuvântul. Când inimile celor zece iscoade au eșuat la Cades-Barnea, Iosua și Caleb nu s-au clătinat pentru că au crezut Cuvântul și au spus: „Suntem mai mult decât în stare să luăm țara!”

Ei nu se refereau la puterea brațelor lor, ci la puterea Cuvântului făgăduit. Când au spus: „Suntem mai mult decât în stare să luăm țara!”, Iosua și Caleb nu erau absurzi; ei nu se refereau la faptul că puteau să dărâme zidurile prin puterea brațelor lor sau că puteau să-i ucidă pe uriași, ci spuneau: „Cuvântul nu poate eșua! Dacă Cuvântul este cu noi, cine poate fi împotriva noastră? Dacă El a făgăduit deja aceasta, cum poate eșua?”

Dar cu noi cum este astăzi? Dacă există deja o făgăduință dată, cum poate eșua? Puterea nu este în noi, în forța noastră, ci în credința în Cuvântul Său. Astfel, dacă noi ne așezăm credința pe Temelia Cuvântului, pe patul de pietre al Cuvântului, Dumnezeu nu este ca un om care poate minți, ci El își va ține făgăduința Sa.

Ce făcea El? Despărțea credincioșii de necredincioși, grâul de neghină.

„Ei știau că puteau pentru că Dumnezeu le spusese: „V-am dat țara.”

Dumnezeu a spus: „Prin rănilor Lui, suntem tămăduiți!”

Ei credeau într-o făgăduință dată de Dumnezeu, care spunea: „V-am dat țara!”, înainte ca ei să aibă țara, iar nouă ne-a spus: „Sunteți vindecați prin rănilor lui Isus Hristos!”, înainte ca noi să avem vindecarea. Putem noi crede ca Iosua și Caleb, putem să ne prindem de aceasta și să spunem: „Chiar dacă trebuie să lupt la fiecare pas, o voi avea pentru că El a spus că o voi avea! Chiar dacă lucrurile se înrăutățesc, nu contează, pentru că El mi-a spus deja că se va împlini.”?

Deși toți acei israeliți au văzut puterea, bunătatea și izbăvirea Domnului, nu au intrat în odihnă, care este un tip al Duhului Sfânt.

Așadar, voi puteți vedea chiar acum că foarte puțini vor crede până la capăt și vor primi Duhul lui Dumnezeu.”

Dacă facem parte din acei foarte puțini, ar trebui să-I mulțumim Domnului pentru că El a pus în noi Ceva care poate crede, Ceva care poate rezista în fața oricărei încercări și a fiecărei furtuni.

Țineți minte că a fost făgăduit că vor veni încercări și furtuni, dar omul care a săpat, omul care nu și-a zidit casa pe nisipul părerilor omenești amestecate cu Cuvântul, ci a săpat până când a găsit Stânca... Ce este Stânca? Piatra de temelie, descoperirea lui Isus Hristos. Deci, omul care sapă până când găsește descoperirea, își zidește casa pe ea. De ce trebuie să sape și să dea mai întâi de Piatră? Pentru că s-a spus că va veni o furtună care va lovi casa violent. Astfel, casa care este zidită pe Piatra de temelie, va rezista, dar casa care nu are Piatra de temelie, va fi ștearsă.

Așadar, nu ne ajută la nimic să fim prinși în emoții și toate acestea, ci trebuie să săpăm până jos, ca să dăm de Piatra unei descoperiri personale cu privire la Cine este Isus Hristos, iar după aceea să ne ridicăm casa duhovnicească pe patul acela de Pietre. Dacă descoperirea noastră cu privire la Mesaj se clatină încă sub picioarele noastre, înseamnă că nu am săpat destul de adânc. Țineți minte că va veni furtuna, iar casa aceea nu va rezista dacă nu este zidită pe Stâncă. Voi trebuie să spuneți: „Pe mine nu mă interesează câte informații puteți aduce! Eu am descoperirea cu privire la Cine este Isus Hristos și știu că El este Cuvântul descoperit. Nu Omul, ci Cuvântul restituit deplin!”

Noi trebuie să ajungem la Stâncă, să fim credincioși adevărați pentru că numai credincioșii adevărați vor merge până la sfârșit. Țineți minte că două milioane au ieșit afară, dar numai doi au intrat înăuntru, iar noi dorim să facem parte din grupul care intră înăuntru, nu din cei care doar ies afară.

Să citim mai departe din 1Împărați 2.39-46. Aici vedem că Șimei a spus că va face tot ce a spus Solomon pentru că atunci când totul merge bine, așa zișii-credincioși sunt întotdeauna de acord cu Cuvântul. Șimei crede Cuvântul în adunare și de asemenea când este vindecat. Întotdeauna este așa. Dar adevărata lui natură începe să se arate atunci când totul se destramă. Atunci își arată adevărata față.

„După trei ani, s-a întâmplat că doi slujitori ai lui Șimei au fugit la Achiș, fiul lui Maaca, împăratul Gatului. Au dat de știre lui Șimei zicând: „Iată că slujitorii tăi sunt la Gat.”

Șimei s-a sculat, a pus șaua pe măgar și s-a dus la Gat, la Achiș, să-și caute slujitorii. Șimei s-a dus și și-a adus înapoi slujitorii din Gat.

Au dat de veste lui Solomon că Șimei a plecat din Ierusalim la Gat și că s-a întors.

Împăratul a chemat pe Șimei și i-a zis: „Nu te-am pus eu să juri pe Domnul și nu ți-am spus eu hotărât: „Să știi că vei muri în ziua când vei ieși să te duci într-o parte sau alta”? Și nu mi-ai răspuns tu: ”Bine, am înțeles”?

Pentru ce atunci n-ai ascultat de jurământul Domnului și de porunca pe care ți-o dădusem?”

Și împăratul a zis lui Șimei: „Știi înăuntrul inimii tale tot răul pe care l-ai făcut tatălui meu David; Domnul a întors răutatea ta asupra capului tău.

Dar împăratul Solomon va fi binecuvântat și scaunul de domnie al lui David va fi întărit pe vecie înaintea Domnului.”

Și împăratul a poruncit lui Benaia, fiul lui Iehoiada, care a ieșit și a lovit pe Șimei, și Șimei a murit. Astfel, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon.”

Împăratul era deja pe tron de mai mult de trei ani, pentru că el a venit la putere când a murit tatăl său, apoi a început să se ocupe de trinitate. După o vreme, el i-a zis lui Șimei: „Vino, ridică-ți o casă în Ierusalim și să nu pleci nicăieri!”, dar este scris că după trei ani, doi slujitori ai lui au plecat, iar atunci Șimei a încălcat înțelegerea cu împăratul.

Scriptura spune că împărăția nu s-a întărit în mâinile lui Solomon decât după moartea lui Șimei. Împăratul Solomon a venit la putere, a luat împărăția, era la putere, i-a judecat pe Adonia, pe Abiatar și pe Ioab, dar cu toate acestea, împărăția sa nu putea fi întărită până când nu se întâmpla ceva: până când nu era judecat al patrulea om, iar al patrulea om care trebuia judecat simboliza de fapt duhul de necredință. Vedeți? Împărăția lui „Solomon” nu poate fi întărită până când nu moare duhul de necredință, același lucru fiind valabil și în viețile noastre.

Împărăția trebuie să fie întărită în viețile noastre, dar nu va fi stabilită până când duhul de necredință al lui Șimei nu este mort. El trebuie să fie judecat și înjunghiat de către Cuvânt, iar când el este mort, când necredința este curățată, atunci Împărăția este întărită în mâinile lui „Solomon”.

Noi dorim să ajungem în Mileniul fizic, la sfârșitul celor trei ani și jumătate de necaz, când ne vom întoarce la bătălia de la Armagedon și vom stabili din nou Împărăția pe pământ. Noi dorim să ajungem acolo, dar nu o vom putea face până când Șimei nu este judecat în noi, în Mireasă. Șimei trebuie să plece pentru ca

Împărăția să fie întărită în mâna lui Solomon. El trebuie să curețe necredința din Mireasa Sa, pleava trebuie despărțită de grâu, dar, prieteni, noi nu putem face această despărțire, ci doar Cuvântul Său. Așadar, să fim siguri că Dumnezeu ne va supune la un test al Cuvântului, așa cum a făcut-o la Cades-Barnea, pentru că El trebuie să scoată necredința din tabără, ca să poată fi judecată, fiindcă atunci Împărăția se va întări în mâna Sa.

Întotdeauna, scopul Lui a fost ca ei să stăpânească țara, dar acest lucru nu era posibil câtă vreme era Șimei în mijlocul lor.

Noi putem spune astăzi: „Amin!”, dar așteptați să ajungem la confruntarea de la Cades-Barnea, unde va fi o separare finală. Numai credința adevărată, originală, va intra înăuntru!

Doamne, curăță-mă și taie orice firicel de necredință din mine. Nu o lăsa în mintea sau în inima mea, ci zdrobește-o și arde-o pentru că noi facem parte din Civilizația credinței.

Aceasta face El acum: o judecă! El va aduce un mic cutremur pentru Mireasă, o mică zguduitură, va îngădui să existe o cădere, dar ce face prin aceasta? Îl scutură jos pe Șimei. Apoi, aduce un alt cutremur, o altă scuturătură în viața voastră. De ce? Ca să-l scoată afară pe Șimei.

Deși Solomon era de trei ani pe tron, Scriptura spune că numai după ce a fost dat la o parte Șimei, împărăția s-a întărit în mâinile sale.

Despre aceasta este Pecetea a șasea: despre curățirea necredinței, civilizația necredincioasă este curățată de pe pământ. Sub Pecetea a șasea, sub urgiile care sunt turnate, sub foc și pucioasă, sub bombe atomice și sub activitatea vulcanică ce va avea loc, El va arde necredința, civilizația necredincioasă. Apoi, noi vom putea ieși și vom călca pe cenușa celor răi. El nu poate aduce Mileniul până când nu distruge necredința. De ce devin lucrurile atât de grele? Pentru că El vrea să-l scuture jos pe Șimei.

Șimei se poate comporta ca un credincios, când îi convine să facă aceasta, dar când vine adevărata presiune, când vine adevărata constrângere, Șimei nu poate ține Cuvântul, la fel ca Iuda care nu a putut ține Cuvântul și la fel ca restul Israelului. Dar există un grup rânduit mai dinainte, hotărât mai dinainte de Dumnezeu.

Când ucenicii au fugit din grădina Ghetsimani ca să se ascundă, când s-au închis în camera de sus de teama iudeilor, când erau în necaz și confuzi, când doi dintre ei au plecat pe drumul Emausului cu tot felul de întrebări și incertitudini în sufletele lor, nu au biruit prin propria lor putere și nici nu au încercat să arate bine. Partea lor umană se prăbușise, nimic nu arăta bine și propriile lor abilități erau nimicite, dar înăuntrul lor exista Ceva ce nu putea fi nimicit.

Când noi ardem ceva, este ceva ce rămâne. Ce este aceasta? Ce mai rămâne când ardem totul, când scuturăm și nimicim tot? Aurul, adică partea dumnezeiască ce se află înăuntru. Ei nu au făcut lucrurile să pară bune, dar au reușit.

Prieteni, noi nu putem birui ca super-credincioși, sau mascând aparențele, ci o putem face ca un om, cu lacrimi și strigând în disperare spre Domnul pentru izbăvire. Nimic nu contează câtă vreme stăm exact cu Cuvântul, fiindcă atunci vom birui și vom reuși până la capăt. Să nu deviați de la Cuvânt! Puteți deveni confuzi cu privire la ceea ce se întâmplă, puteți avea tot felul de întrebări, situațiile prin care treceți pot să nu pară deloc unele bune, dar să nu vă lăsați niciodată cuprinși de îndoială. Imediat ce necredința ajunge în mintea voastră, curățați-o afară prin Cuvânt! Judecați-l pe Șimei când se află în mintea voastră, când încearcă să pătrundă înăuntru și să vă șoptească îndoiala.

Când lucrurile sunt bune, Șimei este fericit, dar când lucrurile sunt rele, are îndoieli. Curățați aceasta din mintea voastră și spuneți: „Resping duhul de îndoială în Numele lui Isus Hristos și aleg să cred ceea ce scrie în Cuvântul Său!” În felul acesta îl ținem judecat ca să fie întărită Împărăția!

În Ieremia 35.1-19 este o poveste pe care aș vrea să v-o împărtășesc și vouă. Este vorba despre povestea recabiților care erau o familie:

„Cuvântul rostit către Ieremia din partea Domnului pe vremea lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, sună astfel:

„Du-te la casa Recabiților, vorbește cu ei și adu-i în Casa Domnului, în una din chilii, și dă-le să bea vin!”

Am luat pe Iazania, fiul lui Ieremia, fiul lui Habazinia, pe frații săi, pe toți fiii săi și toată casa Recabiților

și i-am dus la Casa Domnului, în chilia fiilor lui Hanan, fiul lui Igdalia, omul lui

Dumnezeu, lângă chilia căpeteniilor, deasupra chiliei lui Maaseia, fiul lui Şalum, uşierul.

Am pus înaintea fiilor casei Recabiţilor nişte vase pline cu vin şi pahare şi le-am zis: „Beţi vin!”

Dar ei au răspuns: „Noi nu bem vin! Căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: „Să nu beţi niciodată vin, nici voi, nici fiii voştri,

şi nici să nu zidiţi case, să nu semănaţi nicio sămânţă, să nu sădiţi vii, nici să nu stăpâniţi vii, ci toată viaţa voastră să locuiţi în corturi, ca să trăiţi multă vreme în ţara în care sunteţi străini.”

Astfel, noi ascultăm tot ce ne-a poruncit Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru; nu bem vin toată viaţa noastră, nici noi, nici nevestele noastre, nici fiii, nici fiicele noastre;

nu zidim nici case ca locuinţe pentru noi şi nu stăpânim nici vii, nici ogoare, nici pământuri însămânţate,

ci locuim în corturi şi urmăm şi împlinim tot ce ne-a poruncit tatăl nostru Ionadab.

Când s-a suit însă Nebucadneţar, împăratul Babilonului, împotriva ţării acesteia, am zis: „Haidem să fugim la Ierusalim de oastea haldeenilor şi de oastea Siriei”. Aşa se face că acum locuim la Ierusalim.”

Atunci, Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel:

„Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: „Du-te şi spune oamenilor lui Iuda şi locuitorilor Ierusalimului: „Nu voiţi să luaţi învăţătură ca să ascultaţi de cuvintele Mele?” zice Domnul.

Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite, căci ei nu beau vin până în ziua de azi şi ascultă astfel de porunca tatălui lor. Iar Eu v-am vorbit şi de vreme, şi târziu, şi nu M-aţi ascultat!

V-am trimis pe toţi slujitorii Mei prorocii, i-am trimis întruna la voi, să vă spună: „Întoarceţi-vă, fiecare, de la calea voastră cea rea, îndreptaţi-vă faptele, nu mergeţi după alţi dumnezei, ca să le slujiţi, şi veţi rămâne în ţara pe care v-am dat-o vouă şi părinţilor voştri!” Dar voi n-aţi luat aminte şi nu M-aţi ascultat.

Da, fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, păzesc porunca pe care le-a dat-o tatăl lor, însă poporul acesta nu M-ascultă!’

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată, voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toate nenorocirile pe care le-am vestit cu privire la ei, pentru că le-am vorbit, și nu M-au ascultat, pentru că i-am chemat, și n-au răspuns!”

Și Ieremia a zis casei Recabiților: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el;

pentru aceasta, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!”

Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Du-te, adu-i în Casa Domnului, în una din chilii, și dă-le să bea vin!”

Lui Dumnezeu îi place să-Și testeze poporul, îi place să-Și dovedească copiii. Astfel, el i-a adus pe recabiți, dar Ieremia nu știa de ce. El i-a adus în Templu, iar Ieremia a pus niște vase cu vin înaintea lor, dar purtătorul de cuvânt al familiei a spus: „Noi nu bem vin pentru că tatăl nostru ne-a spus: „Să nu beți vin, să nu zidiți case, să nu semănați nici o sămânță, să nu sădiți vii și să nu stăpâniți vii, ci toată viața să locuiți în corturi.”

Aceasta era o poruncă pe care le-a dat-o tatăl lor pământesc, iar el le-a cerut ceva ce nu era scris în Lege, le-a poruncit aceasta ca tată pământesc. Astfel, când Ieremia a încercat să-i ispitească cu vin, când el a invitat această familie la Templu, în Casa Domnului, acesta fiind desigur un eveniment deosebit pentru ei, ceva de prestigiu și onorabil, ar fi putut fi tentați să pună deoparte ceea ce le spusese tatăl lor, poruncile pe care le țineau, și să asculte ceea ce le spunea Ieremia deoarece el era profetul Domnului și nu putea să le ceară ceva rău sau greșit, nu-i așa? Era foarte tentant, dar ei au rămas credincioși promisiunii pe care au făcut-o tatălui lor pământesc, care le poruncise să nu bea vin, nici ei, nici fiii lor, nici fiii fiilor lor.

Dar Dumnezeu a privit la această familie și a dat-o exemplu pentru Israel spunând:

„Eu am venit la voi și v-am dat porunci, v-am spus ce să faceți, v-am trimis profeți și v-am dat Cuvântul Meu, dar voi nu vreți să Mă ascultați. Iată însă că aici este o familie care a respectat atât de mult cuvântul tatălui lor pământesc, încât multe generații mai târziu, ei continuă să nu bea vin, nu locuiesc în case și nu sădesc vii.”

Dumnezeu i-a dat pe recabiți ca exemplu și a spus:

„Aceasta este ceea ce vreau să fiți! Vreau să faceți ceea ce spun Eu să faceți, să Mă iubiți, să Mă respectați și să onorați Cuvântul Meu așa cum onorează ei cuvântul tatălui lor! Eu sunt Tatăl tău, Israele, și am venit și ți-am vorbit, dar Tu nu Mi-ai ascultat poruncile!”

Tu ai spus: „Vom face tot ce spune Domnul!”, dar ați ajuns la Cades-Barnea și ați refuzat să ascultați.

Spuneți: „Vom ține toată Legea!”, dar Îmi încălcați fiecare poruncă! Aș vrea să fiți ca recabiții!”

Dumnezeu a respectat atât de mult ceea ce au făcut ei încât le-a dat o făgăduință veșnică:

Și Ieremia a zis casei Recabiților: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el;

pentru aceasta, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!””

Ei nu țineau o poruncă a Legii, dar ceea ce făceau era ceva mult deasupra Legii. Legea era un minim, iar ei erau mult deasupra aceluși minim, și aceasta pentru că așa le poruncise tatăl lor. Dumnezeu a avut atât de multă dragoste și considerație pentru această familie care își respecta tatăl pământesc, iar din acest exemplu putem vedea inima Sa îndurerată pentru că poporul Său nu face la fel ca această familie: *„De ce nu puteți avea și voi un astfel de respect pentru Mine, care sunt Dumnezeu?”*

Ce spunem despre faptul că printre noi a fost un profet al lui Dumnezeu și a spus:

„Stați departe de acele petreceri, nu purtați tocuri înalte, spălați-vă fața, fiți un creștin adevărat!”?

Dumnezeu a respectat atât de mult o familie care asculta de un tată pământesc, care le poruncise ceva ce nici măcar nu era scris în Lege, încât le-a promis că întotdeauna vor avea un urmaș care să stea înaintea Sa, încât le-a promis Viața veșnică. De ce? Pentru că țineau poruncile primite.

Apoi, Domnul a spus poporului Său: *„O, dacă ați face și voi aceasta pentru Mine!”*

Noi am avut în scenă un profet care ne-a adus poruncile lui Dumnezeu, care ne-a spus ce îi place lui Dumnezeu și ce nu îi place, și **va fi vai de noi dacă alegem și decidem ceea ce dorim!** Dar noi vrem să fim ca recabiții și spunem: *„Dacă aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu, la aceasta rămânem!”*

Prieteni, pe pământ va fi un popor care va face tot ce spune El. Astfel, **dacă El va spune ceva și eu nu găsesc aceasta în Cuvânt, o voi face.** De ce? Din pricina poveștii recabiților. De aceea!

Când voi sta înaintea scaunului de judecată a lui Hristos și El mă va întreba: *„De ce ai făcut aceasta?”*, îi voi spune: *„Pentru că așa mi-a spus profetul Tău pe care l-ai legitimat. Tu ai dovedit că a fost un profet adevărat, iar eu mi-am pus toată credința în ceea ce ai spus și ai făcut prin el.”*

Credeți că Dumnezeu ne va condamna pentru aceasta? Nicidecum, pentru că El susține întotdeauna ceea ce a legitimat.

Când fratele Branham a fost dus dincolo și i s-a spus că va fi judecat, a întrebat: *„Și Pavel va fi judecat?”*

Cel care-i vorbea a spus: *„Da!”*, iar atunci el a zis: *„Eu am predicat ceea ce a predicat și Pavel.”* Astfel, când fratele Branham va sta acolo și va fi întrebat:

„De ce ai învățat aceasta așa?”, el va răspunde:

„Pentru că așa a învățat și Pavel.”, iar când ne va întreba pe noi: *„De ce ai făcut aceasta?”*, vom răspunde:

„Pentru că așa a spus profetul Tău, pe care l-ai legitimat prin semnele supranaturale care l-au urmat și prin care ai împlinit Scripturile, iar eu am ascultat

Glasul Tău.”

Cine vrea să fie un recabit? Eu o vreau din toată inima, iar dacă aceasta este ceva mult prea mult, vreau să fie așa decât să nu fie suficient. Vreau să-l arăt lui Dumnezeu dragostea și respectul meu pentru El, chiar dacă aceasta mă va costa totul în această viață. Ce sunt șaptezeci de ani în comparație cu veșnicia? Ce sunt optzeci sau nouăzeci de ani în comparație cu veșnicia?

Dacă El îmi cere să sar prin cercuri, voi sări prin cercuri, iar dacă le dă foc, voi sări oricum. De ce? Pentru că vreau să știe cât de mult Îl iubesc.

Eu vreau să fiu ca un recabit, nu ca un israelit din zilele lui Ieremia. El le-a spus, le-a repetat și le-a repetat, dar ei au făcut numai ceea ce au vrut să facă. Însă în exemplul nostru este un om care a dat o poruncă familiei sale, iar familia sa a făcut tot ce a poruncit el. Vă puteți imagina mâhnirea lui Dumnezeu? Ei ascultau de un om, dar niciunul dintre copiii Săi nu ascultau de El.

Doamne, fă-ne niște recabiți! Curăță-l afară pe Șimei din viața noastră, din Mireasa Ta, scoate afară toată necredința și ajută-ne să ajungem la credința desăvârșită în Cuvântul Tău desăvârșit. Ajută-ne să trăim așa cum vrei Tu să trăim, Doamne.

În timp ce ne ridicăm în picioare, aș vrea să încheiem cu Evrei 10.35-39:

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!

Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.

„Încă puțină, foarte puțină vreme”, și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.

Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.”

Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”

Câți dintre voi vor să spună că aceasta este mărturia noastră? Versetul 39:

„Noi nu suntem dintre aceia care au ajuns la marginea Țării făgăduite și care vor

spune: „Nu vom putea!”

Țineți minte că ei nu au putut niciodată, dar El poate, iar noi putem înfăptui totul prin El. Aleluia! Amin!